

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXVIII. Favores ipsi exhibiti à Deipara Virgine, & mysteria, atq[ue]
gloriosa ejusdem Celsissimæ Reginæ decora, quæ cognovit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

te, gaudio & læticia illorum cœlestium incolarum, quibus perfruuntur, ac alia admiranda. Atq; ita me recreavit usq; ad

horam sextam matutinam, ut quodammodo oblivisceretur meorum dolorum. Dum sit in æternum benedictus. Amen.

CAPUT XXXVIII.

Favores ipsi exhibiti à Deipara Virgine, & mysteria atq; gloriosa ejusdem Celsissimæ Reginæ decora, quæ cognovit.

Prioribus capitibus sum completus favores, huic Sponsæ Christi exhibitos à cœli incolis, & singularem familiaritatē, quā cum ea egerunt. Spiritus enim hujus Virginis tantæ fuit perfectionis, ut Beati viventem adhuc in carne suspicerent, tanquam æternorum jam bonorum compotem. Hæc omnia tantò elucescunt clariùs ex modo, quo cum ipsa egit Beatissima Virgo, & ex gratiis, quas illi contulit, quantò majus inter cœli Reginam, & ejusdem famulos, intercedit discrimen. Patebit id ex spiritali elemosina, quam ab omnibus cœlestis illius Palatii Sanctis accepit, inter quorum dona, quemadmodum Sol inter stellas, illud emittit, quo ipsi Magna misericordie Mater subvenit. Evenit An: 1624. quod famula Dei his verbis refert.

In festo omnium Sanctorum, horis matutinis, Deus mihi, manenti in meo loco, dignatus est monstrare in spiritu solennitatē, quæ eo die in cœlesti Patria celebrabatur, in honorem illorum felicissimorum Civium. Vidi in medio illius S. Civitatis elegantissimum & obstupescendum castellum, cujus portæ patebant, magnā plenum gloriā & decore, instar regij palatii, in quo morabatur Majestas Triunius Domini Dei nostri. Univerfa cœlestis aula videbatur quodammodo ardere divino igne, & festivis luminibus, adeò lucentibus, ut millenos possent illuminare mundos. Audivi exquisitam & amoenissimam musicam syaviū instrumentorum, & vocum Angelicarum: omnia erant plena gaudio, gloriā, & laudibus Dei. Ex isto castello prodijt sollemnissima pompa, in qua geminato ordine procedebant Angeli & Animæ beatæ. In medio gradiebatur Majestas Jesu Christi Domini nostri, procedentium autē agmen claudebat Sanctissima Virgo ejusdem Mater, cum comitatu omnium Sanctarum Virginum, Mar-

tyrum, Viduarum, & Conjugatarū. Cantu, qui interea audiebatur, laudabatur Deus, & Sancti ipsius. Hunc in modum procedentes obiverunt cœlestem Jerusalem tantò spatio, ut à me nequeat explicari, quidem mihi Civitas representabatur amplissima, & velut immense magnitudinem pervenerunt ad idem castellum ubi se omnes prostraverunt, & adoraverunt Deum, agendo illi gratias pro beneficio, quod ipsis ex pura sua bonitate presterat, reddendo eos participes gloriæ, quam possidebant. Dedit illis Deus suam sanctissimam benedictionem, & Sancti quoque Angeli abiverunt ad suum singuli locum, ac sedem. Observavi, etiam Christum Jesum Dominum nostrum, quā bonitatem sese prostravisse, & adoratum ab eodem fuisse Dominum, egissetq; gratias pro beneficio sibi collato, dum univē sanctissimam ipsius Humanitatem Divinæ Personæ Verbi æterni.

Advenit postea quidam Angelus exi-
premis, ferens in suis manibus pretiosissimam pelvim crystallinam, ornatam sicut
& pulcherrimo coopertam linteo. Satis se cum pelvi coram Deo, qui ipsam benedixit, & pretiosum in illam imposuit nummum aureum, qui ineffabili modo, tantum esset unicus, erat simul trinus, representans Beatissimam Trinitatem. Nummus iste mansit in medio pelvis. Angelus proce-
ivit ex Augusto eo palatio, & more eorum, qui colligunt oblata in templo, tulit pelvim ad Sanctissimam Virginem Dei Genitricem, cujus Majestas in eam imposuit elegantem aureum nummum splendens instar Solis. Deinde omnes cæteri Sancti singillatim obtulerunt nummum aureum, alij majorem, alij minorem, juxta suam quæque conditionem. Peractâ oblatione, Angelus tulit oblata ad Deum, quæ ejusdem

Majestas consideravit, multumque sibi in
ijs complacuit, & mandavit eidem Sancto
Angelo, ut illa mihi exhiberet videnda, &
meis Dominis Angelis, apud me manen-
tibus. Ijs visis mei Domini vehementer
sunt mirati illorum pretium, & fuerunt su-
pra modum exhilarati: ego pariter sum ga-
visa, licet tum ignorarem mysterium. San-
ctus Angelus retulit pelvim ad cœlum, &
præsentavit ipsam Sacratissimæ Personæ
Spiritus Sancti, qui se dignatur vocare
sponsam hujus vilissimæ suæ famulæ. Hoc
facto, & post unum propè diem elapsum,
mihi Dominus declaravit mysterium eo-
rum nummorum aureorum, dicendo: Ani-
ma, nolui te ex hac solennitate abire va-
cuan, & absque magno luctu. Noveris
igitur, illos nummos à Sanctissima Virgi-
ne Maria, & Sanctis oblatos, esse symbo-
lum orationum, quas in Divino meo con-
spectu pro te eodem die obtulerunt. Non-
ne verò, aiebam ego, mi Deus, semper pro
me orant: Ità est, respondit Dominus: sed
hac die erant prorsus speciales, & affectuo-
sæ preces, quas pro te mei Sancti fuderunt.
Benedictus sit Deus in omnibus operibus
suis. Amen.

*Sequens gratia ipsi fuit præstata decimâ O-
ctobris, anno sexcentesimo vigesimo quinto,
quam ita recenset.*

Decimâ hujus manè vidi descenden-
tem, ad meum paupertinum cubicellum,
Augustissimam Cœli Reginam. Confugi
celeriter ad Deum, more solito, & rogavi
ipsum, nè me sineret decipi, sed doceret
suas sanctas veritates, & exequi suam vo-
luntatem. Deus autem me compulit eâ
svavitate, quâ aliàs, ad videndam ac audi-
endam, & alloquendam eam magnâ Do-
minam. Veniebat eum summa majestate,
& copioso comitatu Angelorum, atque
multarum cœlestium Virginum, quarum
dispar erat statura & habitus. Latera ipsius
stipabant duo gloriosi Patriarchæ, S. Do-
minicus, & S. Ignatius de Loyola, qui sus-
tentabant manibus fimbrias veli, quo erat
tecta illa Regina cœli. Dixit mihi, se ve-
nire ad benedicendas mihi corollas preca-
torias, quas ante me habebam, & de qui-
bus me Sanctus meus Angelus præmo-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

nuerat, quo jubente ibi fuerant posita.
Itaque illas ex eo alto loco, unde me allo-
quebatur, benedixit in nomine Patris, Fi-
lij, & Spiritus Sancti, relictisque illic duo-
bus Sanctis, S. Dominico, & S. Ignatio, de-
scendit per duos circiter, trêve gradus ad
locum, in quo ego manebam, vehementer
confusa, eò quòd me majestas illius ad-
mirandæ Principis ad summam pertmove-
ret venerationem. Verùm ipsa benignis-
simè & amantissimè elevavit unâ manu
meum caput, quasi me amplexando, dixit-
que mihi: Deus te protegat, amica mea;
alteram autem posuit super corollas, con-
tractando omnes, atque subjunxit, se non
solum istis velle impetiri benedictionem,
sed etiam alijs clavis in cista, reposita in
parte interiore domus: atque conversa ad
meos Dominos Angelos, dixit uni ex ipsis,
qui appellatur *Fortitudo*, ut eas adferret.
Ivit, statimque allatas imposuit suo dextro
brachio, ubi Sanctissima Virgo ijs dedit
suam benedictionem, sicut prioribus. De-
inde Sanctus Angelus easdem singillatim
porrexit eidem Dominæ, quas ipsa suis
contractavit manibus, attingendo omnes
globulos. Post hoc dixit, melle corollis,
& singulis earum globulis virtutem con-
tra demones, & morbos, quos illi procu-
rant, perturbando & alterando humores.
Discessit magna hæc Domina mihi valedi-
cendo, & cum eo sacro comitatu redijt ad
cœlum.

Rursum vigesimâ septimâ Decembris,
eiusdem anni, vidi eminè hanc Præcel-
sam Dominam ad me venientem cum suo
sacratissimo filio, quem parvulum gestabat
in ulnis, comitante ipsam purissimo spon-
so Sancto Josepho, & innumerabili multi-
tudine Angelorum, qui admirabiliter can-
nendo laudabant Deum, gratias illi agen-
do pro singularissimo beneficio, præstito
generi humano, dum nostri causâ factus
est homo. Eâ conspectâ non solum expa-
vi, sed etiam vehementer sui turbata & af-
flicta, atque mei timores vires suas cæpe-
runt exerere. Ideirco, dum jam appropin-
quaret, ipsi dixi: Noli, mea Domina, noli
id facere, noli, mea Domina; sum enim
peccatrix indigna tantâ gratiâ; quæ verba
solicite

solicite iterabam, ob meam magnam afflictionem, donec à Deo pacata conticui. Benignissima cœli Regina ad me accessit, & dixit mihi: Accipe, amica, accipe hunc Dominum, quem unice diligis; adora ipsū, & solare te eodem, atque oblecta. Cū id diceret, collocavit illum in meis ulnis, & Sanctissimus Puer me singulari amore & charitate est amplexatus. Adoravi ipsū, tanquam Deum & Dominum meum, osculata sum ejus manus, & gratias illi egi pro collato nobis beneficio. Subito fui mihi aliquantum erepta, & existimo Divinum Puellum permansisse unitum meo cordi. Postquam ad me redivi, licet ipsū haberem in corde, reperi tamen illum etiam in brachijs. Tum ad me accessit gloriosissimus Patriarcha Sanctus Josephus, qui acceptum reverentissime ex meis ulnis Sanctissimum Puerum, reposuit ad ulnas Sanctissimæ Matris. Interea nubecula aurea, quæ inter utramque Majestatem & me intercesserat, subduxit meis oculis illud gratiosum mysterium.

In festo deinde Sanctorum Regum, postquam mihi Deus spectanda exhibuit mysteria illius diei, quæ alibi descripsi, adivi cum singulari veneratione & reverentia Sanctissimam Virginem, dixique illi: Domina mea, hodierna dies est ex præcipuis festis Ecclesiæ Catholicæ, obsecro Tuam Majestatem, ut tam solemnī die mihi largiri digneris strenam, atque aliquam præstare gratiam meis Confessarijs, & mihi. Celsissima Regina mihi peramanter respondit, dicendo: Libentissime satisfactionem tuæ petitioni, & imponendo manum ad suum sinum, exemit tres splendidissimos nummos aureos, singulos magnitudine exæquantes dimidium nummum Imperialem, ac dixit: Soror, accipe hos tres nummos aureos, qui sunt symbolum charitatis erga Deum & proximos, ac distribue, ut singulis unus obveniat. Fui turbata, cū viderem, ab hac Domina exponi eos nummos, sed coacta sum illos acceptare, quos sinistra manu fortiter compressi, quæ plerumque expeditius utor. Egi gratias, quantas potui, Ejus Majestati, pro beneficio mihi præstito. Sanctus meus An-

gelus Custos, ad me accessit, ut ipsos acciperet. Nequaquam, aiebam ego, Domine Angele, non sunt omnes mei, sed unus tantummodo. Da mihi omnes, respondit ipse, quia duos tradam Angelis Custodibus tuorum Confessariorum. Dedit ei illos, & Sanctus Angelus fecit, quod dixerat. Quando sum ad me revera, repertum me in meo angulo. Hoc evenit sexta Junii, anno sexcentesimo vigesimo secundo.

Eodem anno, decima tertia Augusti, me Dominus vocavit, & dixit mihi: Veni Anima, videbis festum, quod in cœlo celebratur Beatissimæ Trinitatis, in honorem meæ Sanctissimæ Matris. Fui statim, ut ut non possem resistere; ducta ad cœlum, & eonspexi in throno, super omnia, quæ possunt cogitari, splendidissimo ac pulcherrimo, summam Majestatem Trinitatis nostri magni Dei. Non vidi ipsū in specie corporea, sed cognoscebam intellectualiter ejusdem Essentiam, Personas, & perfectiones. Vidi deinde procedentes et suis sedibus novem choros Angelorum, singulos seorsim, & Deus mihi manifestavit naturam, potentiam, & perfectiones cujuslibet chori, unaque discrimen, quod inter illos intercedit. Aderant supra modum compositi & speciosi, omnes armati, & non gerebant arma super vestes, sed erant eisdem armis miro modo induti, tanquam vestibus. Fuit verè celeste spectaculum festivus ille, tam splendidus, & magnificus ornatus. Singuli Chori procedebant ordine geminato, circumeuntes illam orbem Civitatem, donec integrum circumferrent circumulum. Post hoc se prostraverunt coram eo augusto throno, adorantes illius Majestatem Omnipotentis Dei. Attribuebatur ea solennitas specialiter Personæ Beatæ Trinitatis æterni, cui universi accinebant divinas laudes dicendo: Sanctus, Sanctus, Sanctus Deus exercituum. Postquam id fecerunt Angeli primi Chori, & eodem ordine processerunt Angeli Chori secundarii, & gens me invasit desiderium, ut cum ipsi cantarem, eademque verba dicerem, perurum non audebam. Tum meus Sanctus Angelus Custos agnoscens meum affectum, mihi dixit: Bene potes canere.

age cum omnibus, quod omnes dicunt. Feci id, repetendo eadem verba. Similiter sunt progressi reliqui Chori.

Singuli, post exhibitum eum honorem Domino Majestatis, se conferebant ad honorandam gloriosissimam Virginem. Hæc magna Domina se debat in alio pulcherrimo throno, qui mihi æquè elegans & ecclestis apparebat, ac prior, præterquam quòd non spiraret occultam quandam Divinitatem, & nescio quid ineffabile, quo alter erat exornatus. Præbebat se hæc Præcellsa Regina spectandam adeò formosam, adeòque indicibili gloriâ præditam, ut in animo meo dicerem: Quamvis in hac ecclesti Patria nihil aliud possideretur boni, quàm visio hujus gloriosissimæ Dominæ, millenis nobis esset laborandum annis, ut tam incomparabili bono frueremur.

Peractâ representatione cultûs, qui illi ab omnibus ijs cœlestibus Choris exhibebatur; conplexi in quodam loco earum platearum, aliquantum eminus, ferocissimum quoddam animal simile tauro, ibi discurrens, & edens gestus, ac si quempiam impeteret cornibus, & versaret per aërem, quamvis neminem viderem feriri, tantumque omnia desinerent in fictione, quia nullus aderat qui feriretur. Stupebam visio hoc spectaculo, & dicebam intra me: quid est hoc? si est diabolus, quomodo est in cœlo? si verò non est, quem potest hæc bestia significare? Dominus agnitis meis dubijs mihi dixit: Non est diabolus, sed quædam figura superbiæ, obstinationis, & illusionis, de qua referetur victoria, cellura in honorem meæ Sanctissimæ Matris.

Ipsè sit benedictus. Amen.

CAPUT XXXIX.

Manifestat illi Dominus mysteria Conceptionis suæ Matris, ejusdemque præsentationem in templo, & alia.

M

Ultra de ijs, que Dominus huic suæ famule manifestavit, pertinentia ad mysteria Sanctissimæ suæ Genitricis, præsertim purissimam ipsius Conceptionem, fuerunt scri-

pta in prima parte hujus historia: hic referam, que deinceps de ipsâ intellexit, ac discaravit Patri M. Fr. Andrea de Ponte, Ordinis Prædicatorum, cujus charactere & manu propria, ex ore Virginis, conscriptas habeo chartas. Fuit Venerabilis hic Vir germanus Sancti Patris Ludovici de Ponte frater, & unus ex Confessarijs, de quo ipsa multoties loquitur. Cum eo P. Michael de Orenja partiebatur laborem, & absens omnem illi committebat curam, de spiritali ipsius Virginis profectu. Ità verò, loquens de anno sexcentesimo vigesimo quarto, ait.

His diebus, nihil penitus hac de re cogitans, quamvis meo more vacarem orationi, conplexi Virginem Dominam nostram, & juxta ipsam, eidemque valde vici-

num Divinû fulgentissimû Solem, cujus radijs illustrabatur. Conata sum me, propter consuetos meos timores, abstrahere ab hac visione, sed non potui. Vidi, quomodo ille Sol occupaverit hanc Dominam, & in se transformaverit, eum in modum, quo ignis occupat ferrum, ut totum videatur in se ipsum transmutare. Fuit Virgo tantâ claritate & splendoribus repleta, ut à me videri desierit. Expendebam meditabunda hoc mysterium, & optabam scire, quid significaret. Tum Dominus mihi dixit: Scias velim, Anima, corpus meæ Sanctissimæ Matris in visceribus Sanctæ Annæ, consueto & naturali modo fuisse formati, quo cætera corpora humana, verum celerius, & longè brevior tempore: cum autem esset ultimâ disposuit, ut informaretur ab anima, eo ipso momento, eodemque instanti, quo anima creata illud informavit, plenam quoque fuisset gratiâ, ac donis Dei; atque à Divino Sole admirandis illustratam splendoribus, dum eam reddi-